

[Knud Jespersen.]

sænke den alt for høje rente og fjerne nogle af kurstabene.

Det lyder jo vældig godt, når man ved hvert eneste forlig hører enten på skift eller samlet finansministeren og statsministeren tale om alt det gode, de gerne vil gøre, men resultatet bliver jo kummerligt hver eneste gang, hvis man ellers skulle måle ordene efter deres pålydende værdi.

Det, at betalingsbalanceunderskuddet skulle overvindes langsommere, ja, det lyder interessant, når finansministeren siger det, for det, man vil gøre, betyder, at vi kan vinde ind ca. 1/2 mia kr. på betalingsbalanceunderskuddet i løbet af næste år, og at prisen herfor er en arbejdsløshedsprocent på en 6-7 stykker. Jeg tror endda, det bliver værre, for nogle af de ting, der ligger i besparelserne — og det er der ingen grund til at skjule, det synes jeg heller ikke regeringen burde — er jo i virkeligheden besparelser for at sænke forbruget, man gør det med den kynisme, som også indregner selve arbejdsløsheden som regulator i den økonomiske politik.

Når statsministeren siger, at man har forhåbning om at gå videre — og jeg forstod det sådan, at målet fortsat var at få denne momsforhøjelse, man indtil videre har ladet ligge — så skal man ikke være meget spåmand for at konstatere, at hvis dette forlig hales i land, så er vi tilbage ved et dacapnummer af samme art i løbet af en 5-6 uger, og på den baggrund forstår jeg da godt, at man nøjes med at afvise de dagsordensforslag, der er stillet. Jeg synes, man må notere for det første, at et flertal i dette folkeeting, om end fra forskellige sider, har udtrykt klar mistillid, for det andet, at der er ingen i denne sal, der har talt om at vise tillid igennem en tillidsdagsorden eller igennem en tillidsafstemning over for regeringen. Vi er altså dér, hvor vi begyndte. Regeringen ved, at den handler ikke med noget flertal, men den handler imod flertallet, og derfor vil man jo heller ikke lade tingene prøve.

Det er overordentlig interessant for folk, der ellers vil gøre sig til herrer over demokratiet og være dem, der kender mest til folkestyre, at man behandler tingene på den facon. Når hr. Schlüter føjer til, at det er overordentlig vanskeligt, men man har fået folketetinget til at fungere, det er i sig

selv et kunststykke, så er spørgsmålet, om man virkelig har fået det til at fungere. Fungerer vi i dag som et folkestyre med åbenhed i alle dets facetter? Det gør vi jo ikke. Vi fik et glimt af det i den debat, der var mellem hr. Glistrup og hr. Erhard Jakobsen om disse forhandlinger, hvor karakteren er fortrolig, men hvor det var urovækkende, så mange forskellige resultater man kunne få ud af de samme samtaler.

Hr. Glistrups bemærkninger om, at man gerne ville af med denne regering, er da overordentlig interessante, og jeg tror, udviklingen er nået dertil — jeg skal ikke spå — at fremskridtspartiet har et standpunkt, indtil hr. Glistrup indtager et nyt. For hvis det var sådan, at hr. Glistrup ville af med denne regering, så var der muligheder for nu at vise, at man virkelig turde stemme sammen med dem, man ellers koketterer med man skulle ligne, hvad man aldeles ikke gør. Jeg tænker her på, når hr. Glistrup fremstiller sit parti som et arbejderparti.

Det dagsordensforslag, der er stillet af hr. Glistrup, kan vi naturligvis ikke stemme for, fordi det indeholder sætninger af en sådan art, at vi dermed vil blive knyttet til forlig, vi har kæmpet imod. Det indeholder en sætning, der vil låse os fast på, at vi skal spise af samme krybbe som den, de øvrige forligspartier har spist af igennem den periode, der er gået.

Det hverken kan eller vil vi. Derimod har vi vilje til og vil også gøre vores forsøg på at hjælpe med til at forene alle de kræfter, som mener alvorligt, at vi skal have det valg, Jeg tror ikke, hr. Hilmar Baunsgaard tænkte på os, da han spurgte, om det var alvorligt ment, at vi ville af med regeringen. Vores udtalte kærlighed over for denne regering er jo så ofte fremlagt, at den ikke behøver at gentages. Vi elsker regeringen, ligesom vi elsker tandpine. Men rent bortset fra det: hvis ikke vi når længere, hvis man ikke forkaster det endelige lovforslag og dermed afskaffer regeringen, så vil vi da gerne stå til rådighed for senere på dagen at hjælpe med en dagsorden, der er af en sådan art, at man simpelt hen bare udtrykker mistillid. Hvis det er sådan, at vi er enige om, at der er tale om mistillid — og det har et flertal givet udtryk for — ja, så ma vi da også bære ansvarets byrde over for vælgerne og over for dette folk. Ellers kommer vi jo automatisk